

Nyitnikék Óvoda

1. sor (balról jobbra): Monoriné Bartha Dóra, Antal-Boza Józsefné, Pap Andrea, Tühegyi Ilona, Sütő Ferencné, Gáti Zoltánné, Gerstenbreinné Mészáros Márta, Máté Gizella, Katona Eszter

2. sor (balról jobbra): Klászné Ulviczki Gabriella, Bodnár Pálné, Bukovinyi Sándor, Batár Lászlóné, Fejes Lászlóné, Kiss Andrásné, Sütő Szilvia

Petőfi Sándor Általános Iskola

1. sor (balról jobbra): Horváth Anna, Rendek Ferencné, Alexáné Berezvai Mária, Tánczos Vilmosné, Halász Jánosné, Dér Jánosné, Bácskay Zoltánné

2. sor: Endrész Judit, Kripner Györgyné, Karádi Zsuzsanna, Belláné Jenei Sára, Tasnádi Miklósné, Bendáné Ducza Enikő, Neufeldné Baka Márta, Gondáné Paszternák Klára

3. sor: Kovács Ferenc, Székiné Selley Anikó, Bali Péterné, Kóródi Mária, Mitró Ilona, Malissin Lóránt, Dévényiné Harmati Éva, Benda Zsolt, Fábán Tibor

Ráday Pál Gimnázium

1. sor (balról jobbra): Durkóné Varga Pálma, Hámosi János, Litkeiné Erős Zsuzsanna, Kóródi Mária, Rádi Zoltán, Vargáné P. Anna, Lestyan Péter, Zelei László, Bordás Erika, Kötél Katalin, Skuci László, Tasnádi Katalin

2. sor (balról jobbra): Farkas Gergely, Jagicza Zsolt, Fábán Zsolt, Gyüre Pál, Gergely Gyula, Feketéné Bárdos Csilla, Horváth Sándorné, Koricsánszky Emília, Balázs Irma, Nádasi Livia, Horváthné Szombathelyi Katalin, Riska Johanna, Karsai Katalin, Árpádfalvi Margit

3. sor (balról jobbra): Lippai Judit, Döndöné Hajnal Tünde, Borbély Jánosné, Kiszél Ferencné, Péntek Gyuláné, Szabó Katalin, Papp Vera, Ács Béláné, Dócziné Gulyás Irén, Márkus Ágnes, Ferenczy József, Tólas Péter, Babák Mihályné

Ismerjük meg a péceli pedagógusokat

Szemere Pál Általános Iskola

1. sor (balról jobbra): Kovács Gyula Pálné, Puskás Ferencné, Fábiánné Kovács Edit, Sáriné Papp Zsuzsanna, Éderle Pálné, Kaproczi Zoltánné, Heitai Miklósné, Torma Vilmosné, Kisberkne Nagy Erika, Soós Ferencné,
 2. sor (balról jobbra): Bencze József, Kovácsné Kasza Mária, Nagy Ildikó, Zelei Lászlóné, Szilágyiné Gécz Anna, Pócsik Józsefné, Babrekné Nyesti Márta, Gertner Andrásné, Szűcs Istvánné, Szilva János
 3. sor (balról jobbra): Boross Péter, Nemcsik Gabriella, Fitosné Bozó Éva, Bencze Józsefné, Széllné Sáfrány Márta, Gardáné Karsai Tünde, Benedekné Kövér Katalin, Papp Tamásné, Fábián Lászlóné, Tóth Istvánné
 4. sor (balról jobbra): Kissné Rédei Mariann, Tóthné Ulicska Éva, Dimitrov Judit, Pemyei István, Pemyei Istvánné, Hámori Imre, Nagy Lászlóné, Vanyekné Holló Csilla, Major Ferencné, Brczi Lászlóné, Lehoczky Endre

Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola

1. sor (balról jobbra): Almási Zsuzsanna, Zseli Regina, Molnárné Cselőtei Ildikó, Elek Zebónia Paula nővér, Lina Katalin, Kornay Zoltánné, Körtvélyesi Erika Ágota nővér, Bolla Anett, Sebestyén Éva Mariann nővér
 2. sor (balról jobbra) Bujna Katalin, Bíróné Váradi Gabriella, Dévai Imréné, Horváthné Sabáli Éva, Szabó Béla, Telekoné Harmati Éva, Szabó Mária Magdolna, Hogyai Erzsébet, Siposné Kádár Monika

Szivárvány Óvoda

1. sor (balról-jobbra) Redl Rita, Czel Józsefné, Sára Janosné, Berecz Lászlóné, Papp Istvánné, Goraczné Nagy Szilvia, Kosztovics Istvanne, Posztonyi Zsuzsanna
 2. sor: Vida Agnes, Szekeres Istvanne, Kovacs Peterne, Zseli Gaborné, Grenak Istvanne, Doczine O Erika, Horvath Istvanne, Lengyel Sandorné
 3. sor: Mikes Istvanne, Juhasz Maria, Kerti Ferencne

Fotó: Hildvéghy M.

Zeneiskola

1. sor (balról jobbra): Rusznákné Kontra Ida, Hollóné Kovács Márta, Kovács Ernőné, Ossó János, Kovács Judit
 2. sor: Rigóné Faragó Zsuzsanna, Csávás Lajosné, Dr. Sasvári Lajosné, Lestár Istvánné, Szalontai Béláné
 3. sor: Pethő Károly, Mirák József, Pánczél Tamás, Bálint József, Szilágyi Levente

Új iskolaigazgató

Interjú Gyüre Pállal

Gyüre Pál

A képviselő-testület május 17-i ülésén határozott a Szemere Pál Általános Iskola igazgatójának személyéről. A megbízást Gyüre Pál kapta.

– *Tanár Úr! Hatalmas és nemes feladatra vállalkozott, amikor benyújtotta pályázatát az igazgatói posztra. Mit tekint a leendő beosztásában fő feladatának?*

– Röviden azt mondanám, hogy iskolát kell építeni. A szó szoros és átvitt értelmében is. A tárgyi feltételek biztosítására az önkormányzat részéről az akarat megvan. Az én tisztem, hogy az iskolaépítést a szakmai munka terén a lehető legnagyobb odaadással segítsen. Megbízásom iskolaépítés átvitt értelemben is, hisz nagyon komoly pedagógiai munkát kell végezni. Az elkövetkező években egy jól működő, a modern kor kihívásainak is megfelelő iskolát szeretnék vezetni. Nem gondolom, hogy az elképzeléseimet már szeptember elsejétől meg tudom valósítani, de hiszem, hogy munkatársaim segítségével 3-5 év múlva egy eredményes és szakmailag megalapozott, jó hírű iskolát vezethetek.

– *Mennyire ismeri az iskola jelenlegi életét?*

– Pályázatom megírása előtt felkerestem a jelenlegi vezetőséget, kollégákat, és tájékoztam az iskola minden problémájáról. Ennek alapján kaptam egy képet az intézményről, de szülőként is betekintést nyertem az iskola

életébe. Nagybibik gyermekem az iskola tanulója, a kisebb most kezdi itt tanulmányait.

– *Mondana néhány szót a családjáról?*

– 36 éves vagyok, 12 éve lakom Pécelen. Eredeti végzettségét tekintve feleségem is pedagógus. Az első diplomám megszerzésétől, 1989-től földrajz-rajz szakos tanárként dolgozom a helyi gimnáziumban. Azóta vagyok osztályfőnök is. A tanítást hivatásnak tekintem, de elegendő energiát érzek magamban, hogy vezetői munkát is végezzek. Igyekszem, hogy méltó utódja legyek az eddigi nagy hírű igazgatóknak.

– *Milyen tantárgyakat tanít a gimnáziumban?*

– Rajzot, földrajzot, és 1992 óta heti négy órában utazást és turizmust. Mindegyiket egyformán szeretem. A diákok örömmel választják érettségien ezeket a tárgyakat. Föld-

rajzból és utazásból sokan, de rajzból is több tanítványom érettségizett már.

– *Igazgatóként kevés idő jut majd a tanításra.*

– Négy órában fogok tanítani a Szemere Pál Általános Iskolában. Ennyi az igazgató kötelező óraszám. Minden erőmmel a vezetői munkámra szeretnék koncentrálni.

– *Kitől vár támogatást munkájában?*

– Gyermekek, szülők és pedagógusok között a leginkább szeretnék, amit büszkén vállal a fenntartó is. A jó kapcsolat a feltétele annak, hogy egymás munkáját kölcsönösen segíteni tudjuk.

– *Rengeteg munka áll Ön előtt, nehéz dolga lesz.*

– Bízom kollégáim szakmai felkészültségében, gyerekszeretetében, és remélem, hogy közös munkával mindannyiunk és a város megelégedésére együtt formálhatjuk a jövő Szemere Pál Általános Iskoláját.

– *Sok sikert kívánunk a következő öt évben!*

Apróné Orosz Margit

Iskolát kell építeni!

Nagy dolog az összefogás, a nyilvánosság! Az ESE Híradó újraindítása óta központi helyen foglalkozott az iskolaépítéssel, hónapról hónapra szervezett fórum keretében. A fórum vendége volt 2000. október 16-án Márkus János polgármester úr is, aki javasolta, hogy kérjen az iskolaépítési fórum meghallgatást Semjén Zsolt államtitkár úrnál, hiszen nincs még megállapodás sem a területmegosztásban, sem pedig a kártalanítás időpontjában.

A fórum résztvevőinek aláírásával elküldtük az ESE Híradó számait Semjén Zsolt államtitkár úrnak és Gyulai Endre szeged-csanádi megyéspüspök úrnak, kérve őket, hogy segítsék az egyház és az önkormányzat közötti megállapodás megtörténtét.

Gyulai Endre megyéspüspök úr válasza postafordultával (ESE Híradó 2000. december), a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának válasza

2001. január 4-ével érkezett (ESE Híradó 2001. február), Hála a nyilvánosságnak és az összefogásnak, a területmegosztásban 2001. február 14-én végül létrejött a megállapodás.

A kártalanítás időpontjában a megállapodás elméletileg a legvégső 2011. évre is elcsúszhat – ezt Márkus János úr mondta a 2000. októberi fórumon. Úgy tűnik az iskolaépítés ügyét az ESE Híradónak a közelgő nyári szünet ellenére is fel kell karolni, és a nyilvánosság, az összefogás erejével nyomtérket adni a városunk minden polgárát érintő új iskola felépítésének, a kártalanítás időpontjának sürgetésével. Bízunk abban, hogy ez is sikerül, mert sokan vannak, akiknek a közcélú építés, a köz ügye az elsődleges.

Némethy Mária

Tisztelettel gondolunk a péceli nyugdíjas pedagógusokra

**Bágyoni Csabáné
(Rózsika néni)**

Nyugdíjba vonultam 1996. 12.30-án.

A Kamenski Ámos János kétnyelvű tanítóképzőt végeztem el. Az első szolgálati helyem Galgagyörk, ahol 2213 napot tanítottam. Azután Baracsára helyeztek, ahol feleségül mentem Bágyoni Csabához, itt 1136 napot, majd Pécelen 10339 napot szolgáltam. Igen, ezt az

időt gyermekek szolgálatában töltöttem, kiszolgáltam a tudásszomjukat, játékgényüket, az örömeiket és bánatukat. Nem csupán tanítónak éreztem magam, hanem anyának és jó barátoknak is. Boldogan befogadtam szolgálati lakásunkba azokat a gyerekeket, akiket a szülők kénytelenek voltak reggel 6 és 7 óra között iskolába küldeni. Bármilyen jellegű baj-probléma esetén nyitott volt otthonunk.

Legnehezebbek az iskolaotthonos rendszerű tanítási évek voltak. Önfeledt örömmel tanultuk és játszottuk végig 26 gyermekemmel a 3 tanítási évet. Bábszakkörünk alkalom volt, hogy még szorosabb barátság szövődjön köztünk.

1983. március 1-jén én is anya lettem. Meg vagyok róla győződve, hogy a legnagyobb jutalom a nő számára az anyaság. Most még jobban figyeltem tanítványaim szükségleteire, hiszen tapasztaltam, milyen fontos a család életében a gyermek. Férjem haláláig támogatott pedagógiai szolgálatomban. Sokszor rácsodálkoztam, hogyan vagyok képes teljesen átadni magam annak, amit éppen a gyerekekkel csináltunk. Nagyon szerettem tanítani, önzetlenül adni önmagam.

A rám köszönő mosolygós arcok az én pályadíjam. Köszönöm a lehetőséget, hogy 37 évet és 239 napot mint tanító élhettem.

Ili néni munkatársai körében

Balogh Sándorné (Ili néni)

1930-ban születtem Szekszárdon. Pécelre 1959-ben költöztem családommal. 1962-ben kerültem a péceli óvodába mint képesítés nélküli óvónő. Levelező tagozaton végeztem el a felsőfokú óvónőképzőt Kecskeméten 1965-ben. Rövid idő múlva vezetője lettem a 75 férőhelyes, három csoportos óvodának. Nagy volt a jelentkező gyermekek száma, a hely kevés. Az akkori tanácselnökkel, Faragó Andrással közös erőfeszítéseinknek köszönhetően megkaptuk a Szent Imre körút 13. szám alatti lakóházat óvodának. (A mai Szivárvány Óvoda.)

Helyzetünkön ugyan könnyített, de ez is kevésnek bizonyult, kellett az óvoda a vasúton túlra is. Röviddel később megépült a 3. számú óvoda. A három óvodának én voltam a vezetője. Hosszú ideig ezt a munkát nem lehetett végezni. 1971-ben külvönváltunk, 3 óvoda, 3 vezető. Én a 2. számú óvodában maradtam, de kapcsolatam a többi óvodával sem szakadt meg. Csak az oktató-nevelő munka lett nívósabb. Az óvónők személyi anyagát továbbra is én kezeltem. Munkánk eredményét az is bizonyítja, hogy nem egy gyermekünk választotta az óvónői pályát. (Lásd: Pappné Bódi Piroska, a mai Szivárvány Óvoda vezetője.)

Akikkel hosszú évekig együtt dolgoztam, már mind nyugdíjasok, átadták helyüket a fiataloknak. Nem lehet elfelejteni azokat sem, akik nem élvezhették sokáig a nyugdíjas éveket, mert nagyon korán eltávoztak közülünk.

Ahhoz, hogy munkánkban eredményt tudtunk felmutatni, sokat köszönhetünk az akkori dajkák odaadó munkájának is.

Végezetül: aki az óvónői munkát vállalja, nagyon kell szeretnie a gyerekeket, jó kapcsolatot kell tartania a szülőkkel, hiszen az óvoda a gyermek második otthona, az óvónő pedig a második édesanyja. Én is az szerettem volna lenni kicsi növendékeimnek! Remélem sikerült!

Erzsike néni és tanítványai

Bogyó Ferencné (Erzsike néni)

1948-ban az Egri Érseki Angolkisasszonyok Tanítóképzőjében végeztem és kaptam meg általános iskolai okleveletem. Sok szép gondolattal indítottak útnak kedves tanáraink. 1953-ban kezdtem tanítani. Kezdetben 40-es létszámú osztályban. Jó gyerekek voltak, csendesek, szófogadók. Mindég szerettem a fegyelmet, lényeges a tanulás érdekében. Nekem sikerélmény volt, ha az udvari sorakoztatásnál némán vonultak be a terembe, és közben már a következő óra anyagára koncentráltak a gyerekek.

Olvastam, hogy a keleti országokban az önfegyelmre való nevelés fő tantárgyként szerepel az iskolákban. Én több éves tapasztalat után az önfegyelmet helyezném az első helyre. Ez maga után vonja a következő fontos lépést, a szorgalmat és a tanulást.

Harminkét évi munka után egy évet pihentem mint nyugdíjas. Ezután visszamentem a Petőfi Sándor Általános Iskolába napközis nevelőnek. Ez egy csodálatos év volt. A hónapvégi kiértékelés és jutalmazás (kis karperec, hajcsat, kitűző stb.) megtette a hatását. Egy alkalommal egy gyenge képességű kislány is kapott jutalmat. Háromszor kérdezte meg: Ezt én kaptam, tényleg én kaptam? A szeme csillogott, tele volt hálával. Élmény volt mindkettőnknek. Nem csak a tehetséget

kell értékelni, úgy gondoltam, az akaratot és a szorgalmat is. Nagyon kedves élményem volt egy 25 éves fiatalemberrel találkozni, akiről kiderült, hogy a tanítványom volt. A Kör utcában mentem, megállt mellettem egy kocsi, és a vezetője kérdezte: Hol van a Kolozsvári utca? Mielőtt válaszoltam volna megszólalt: Ne tessék haragudni, Erzsike néni én csak a hangját szerettem volna hallani. Tudom, hogy hol van a Kolozsvári utca. Kicsit beszélgettünk. Nem aranyos? Három évig voltam napközis nevelő. Ezt követően már nem dolgoztam tovább. Lakásomon még három éven át korrepetáltam olyan gyerekeket, akiknek erre szükségük volt. Ezt nem pénzért, csak a gyerekek iránti szeretetből tettem. Az önzetlen szeretet mindig meghozza jutalmát.

„A gyermek olyan, mint a hegedű, úgy szól, ahogy játszunk rajta.”

Dér Jánosné (Jutka néni)

8 éves koromban kisiskolásként döntöttem el, hogy tanító szeretnék lenni. 1957-ben Baján végeztem el a Tanítóképzőt. Jelenleg 44. éve tanítok. Pécelen 32 éve a Szemere Pál Általános Iskolában kezdtem. 1984 őszétől, amióta működik a Petőfi Sándor Általános Iskola, azóta vagyok ugyanabban az első emeleti tanteremben. Nekem mindig nagy örömet szerzett a tanítás, attól voltam és vagyok boldog, ha segíthetek a gyerekeknek a tudás könnyebb megszerzésében. Az elsősöknél nagyon fontos feladatnak tartom, hogy a gyerekek megszeressék az iskolát, öröm és siker érje őket. Diákjaim sok szép eredményt értek el. Az ő sikerük az én sikerem is, és további erőt ad munkámhoz. Sokat dicsérek, jutalmazok, rendszeresen ellenőrzöm és értékelem munkájukat. Nagyon sok gyerekekkel ismertem meg a betűk titkát és a matematikában rejtlő csodálatos összefüggéseket. Ma már nagyon sok kisdiákom felnőtt. A mosolyuk és a tekintetük azonban ugyanaz maradt.

Ameddig tudok és képes vagyok rá, szeretnék segíteni a gyerekeknek, hogy örömeik legyen a tanulásban.

Drózdai Dezső (Dezső bácsi)

Kiskunfélegyházán születtem 1929-ben. Ott végeztem elemi iskoláimat is, a tanárképző gyakorlat osztályaiban. Itt alakulhatott ki bennem a pedagógusi pálya iránti kötődés.

Az elemi elvégzése után polgári iskolába írtak be szüleim, majd különbözeti vizsga után gimnáziumban folytattam tanulmányaimat.

1948-ban érettségiztem, ezt követően Szegeden, a József Atti-

la Tudományegyetem bölcsész karát végeztem el.

Diplomám megszerzése után Jászárokszállásra kerültem földrajz-történelem szakos tanárnak. 1955-ben Farkas Irén tanárnőt vettem feleségül. Két gyermekünk született.

Az 1956-os események után és annak következtében a Zsámboki Általános Iskolába kerültem. Ott hat évet tanítottam.

1964-től Pécelen lakunk, a Szemere Pál Általános Iskolában kaptam állást. Itt kaptam „Kiváló tanár” kitüntetést. 1972-től a helyi Ráday Pál Gimnázium tanára lettem. Innen mentem

nyugdíjba. Szívesen emlékszem vissza a munkában eltöltött éveimre s a tanítványaimra.

Drózdai Dezsőné

(Iréne néni)

Jászárokszálláson születtem, ott végeztem elemi és polgári iskolai tanulmányaimat. Magyartanárként, Dalma nővér egyénisége, módszerei kialakították bennem a pedagógus pálya iránti vonzalmam. Kedves tanárként még most is tisztelettel és szeretettel emlékezem. A tanítóképzőt Jászberényben végeztem, pedagógusi tevékenységemet Kétpó községben kezdtem. Egy év múlva Jászárokszállásra kerültem. Ekkor iratkoztam be az ELTE magyar-történelem szakára, levelező tagozatra.

Jászárokszálláson ismerkedtem meg kollégámmal, Drózdai Dezsővel, akihez feleségül mentem. Két fiunk született, akik ma már családos emberek. 1957-ben családommal Zsámbokra költöztem, és az itteni általános iskolában tanítottam. Pécelen 1964-ben családi házat építettünk. Ekkor kerültünk a péceli Szemere Pál Általános Iskolába. Mind a ketten tanári beosztásban dolgoztunk. Innen mentem nyugdíjba, az itt töltött 34 évi aktív munka után.

Munkám megbecsüléseként itt kaptam kétszer elismerést: „Kiváló úttörővezető” és „Kiváló munkáért” miniszteri kitüntetést.

1990-től mint nyugdíjas dolgozom, még jelenleg is, a felnőttoktatás levelező-esti tagozatán, előbb mint tagozatvezető és magyartanár, jelenleg mint osztályfőnök és magyartanító tanár. Ezzel a tanévvel véglegesen búcsúzom az aktív tanári munkától.

Szívesen emlékszem vissza kedves kollégáimra, a Kálvin téri osztályokban tartott óráink sarat taposó ingázó sétáira. Szép emlékek hagyományos összejöveteleink, kirándulásaink. Kedves emlékeim a tanítványaimmal töltött kirándulások, a szavaló- és tanulmányi versenyek izgalmi és sikerei.

Fiatal kollégáimnak kívánok munkájukhoz erőt, egészséget és sikerekben gazdag éveket.

Farkas Mihályné

(Katica néni)

Katica néniként ismernek és hívnak. Családos vagyok: férjem mellett lét felnőtt korú gyermekem van. 24 éves Hajnalka és 21 éves Krisztián. 1964-ben végeztem Szarvason a Felsőfokú Óvónőképzőt. Szeretett édesanyám korai elvesztése (11 éves voltam) erősítette meg bennem a pálya iránti érzelmi vonzást. Szerettem gazdag empátiás

érett egyéniség vagyok. Ez a személyiségem meghatározó tulajdonságom vezérelte, irányította pályafutásom minden lépését. Szívvel jövő gyermekszeregetem mind a saját, mind a rám bízott gyerekek nevelése egész életem legkedvesebb, legboldogabb része. Minden szerénységem félretéve elmondhatom, hogy iskolai és munkaköri életemben irányító, szervező feladatokkal tisztelt meg. Amit szeretettel és fáradságot nem ismerve teljesítettem. Nyugdíjba vonulásom előtt 4 évvel rajtam kívülálló okok miatt szakadt meg pályafutásom.

Jelenleg a BM Nyugdijas Klub tagjaként szeretetben gazdag közösségben töltöm szabadidőmet. Kulturális csoportban folyamatosan fellépek, szerepelek jeles ünnepek alkalmával.

Fúró Ferencné (Gizi néni)
Pécel város legidősebb óvónője

1924. április 30-án Rosenbergbánya (Sopron m.) születtem, bányász szülőktől. Hárman voltunk testvérek. Elvégeztem az általános iskola 5 osztályát, majd a négy polgári iskolát. Lassan érlelődött bennem az a gondolat, hogy milyen pályát

keressek, ha nagy leszek. A kisgyermekeket végtelenül szerettem már akkor is. Döntöttem, óvónő leszek. Jelentkeztem a soproni Óvónőképzőbe, s 1943-ban jó eredménnyel elvégeztem. A háború miatt nem volt elhelyezkedési lehetőség. Csak 1948-ban neveztek ki Nyírábrány községbe (Hajdú m.) vezető óvónőnek, majd 1956. július 16-án Pécelre kerültem mint vezető óvónő, és a konyha üzemeltetése is az én feladatomban lett. Munkámban igyekeztem összhangot teremteni, ó kapcsolatok kialakítani. A problémákat megbeszéltük és együtt megoldottuk. Szükség esetén segítséget kaptunk a szülőktől is. Például: karácsony, kirándulások – utólag is köszönet érte. Azóta már ők is nagymamák lettek.

1975-ben Pedagógus emlékérmét, majd 1993. szeptember 6-án Aranyoklevelet kaptam 50 éven át kifejtett szakmai tevékenységem elismeréséért. 23 évet töltöttem el itt Pécelen. Sok kis gyermeket indítottam el a jövő felé testi és szellemi nevelését segítve. Így részese vagyok életüknek. Az idő elrepült felettem, 1979-ben nyugdíjba mentem. Sok-sok kedves emlék továbbra is megmarad bennem, amit elfeledni soha sem fogok. Befejezésül Benedek Elek szavaival köszönök el:

„Jézus tanítványa voltam,
Gyerekekhez lehajoltam,
A szívemhez felemeltem,
szeretetre így neveltem.”

Hegyi Csabáné (Marika néni)

Budapesten születtem. 7 éves korom óta lakunk Pécelen. Az óvónőképzőt Aszódon végeztem. Első munkahelyem Biatorbágyon volt. Itt egy évig dolgoztam. Utána Isaszegre kerültem, ahol 15 évet töltöttem el. Közben férjhez mentem Hegyi Csabához. Mikor kislányom született (Dóra) és letelt a gyes, Pécelre jöttem dolgozni

1970-ben. Itt nyugdíjazásomig beosztott óvónőként, majd vezető helyettesként dolgoztam.

1994. január 1-től 40 év munkaviszony után mentem nyugdíjba. Pályám nem volt könnyű, de a gyerekek szeretete átszűrte a nehézségeket. Jó érzés látni a gyerekeket, hogy tőlünk, pedagógusoktól kaptak valamit, s jó emberekké váltak. A mai pedagógusoknak üzenem: szeressék a gyereket, ez minden nehézségeken átszűr, és sok örömet szerez. Csak szeretettel és türelemmel lehet nevelni a jövő nemzedékét.

Katona Miklósné (Ildikó néni)

A kisgyermek nevelése iránti elkötelezettségtől indítva egy korszerű, jól felszerelt péceli óvoda megteremtése volt a céltól közel negyedszázados pedagógusi munkám során.

Budapesten születtem, de születésemtől fogva Pécelen élek. Óvónőképzőt végeztem, majd utána a MÁV Budapesti Igazgatóság Benczúr utcai bemutató és mintaóvodájában helyezkedtem el. Az itt töltött évek és tapasztalatok meghatározták szakmai munkámat, és ezt a színvonalat igyekeztem a továbbiakban is megtartani.

1968 novemberétől Pécelen a II. számú Napköziotthonos Óvodában helyezkedtem el óvónőként. 1970-től 1976 végéig ugyanitt mint vezetőhelyettes dolgoztam. Az óvoda illetve a csoportom szakmai felszereltségét, berendezési tárgyait és az udvari eszközöket a szülők segítségével fejlesztettem és biztosítottam a gyermekek számára. 1977. január 1-től a III. számú Napköziotthonos Óvoda vezetőjének neveztek ki. A vezetői megbízással egyidőben a tárgyi, személyi, szakmai feltételek módosítására, átszervezésre volt szükség. Az óvoda működési rendjének kialakítása és szakmai színvonalának emelése sok erőt és időt vett igénybe. Ennek eredményeképpen a járás óvónőinek több esetben bemutató foglalkozásokat tartottunk, ami az óvodának szakmai elismerést vívott ki. 1989-ben szakmai munkám elismeréseként a "Kiváló Munkáért" kitüntetést kaptam. Közbenjárásomra illetve az ügy szorgalmazására való tekintettel a 75 férőhelyes óvoda 100 főre bővült, ezzel nagyon sok szülő problémáját sikerült megoldani.

Megdöbbenően osztottam be az óvoda költségvetéséből származó pénzügyi feltételeket és a szülők által végzett társadalmi munkát. Ennek köszönhető, hogy az óvoda eszköztára gyarapodott, és nyugodt körülmények között végeztük munkánkat, biztosítottuk a gyermekek fejlődéséhez a szükséges ellátást és családi légkört. 1992. szeptember 1-jén nyugdíjba vonultam.

Kovács Gézané (Gizi néni)

Kovács Gézané, született Szűcs Gizella, ahogy mindenki ismerte: "Gizi néni" 1917. január 2-án született Kunmadarason. Nyíregyházán a tanítóképzőben szerzett diplomát 1936-ban református kántortanítói szakon, jeles minősítéssel, melyet pályafutása igazolt.

Munkájának jellemzői: hivatástudat, gyermekközpontúság, közvetlenség, nagy szakmai hozzáértés, jókedv, szerénység, szinte vég nélküli munkabírási.

Hozzáértésére nyugdíjba vonulása után is számítottak, így Pécelen 1952-től 1992-ig fejtette ki tevékenységét osztálytanító ill. napközis nevelőként. Tanítványai, azok szülei, s kollégái egyaránt tisztelték, szerették, ma is emlegetik.

Jó egészséget kívánunk Gizi néninek!

Lázár Ildikó (Ildikó néni)

Pécelen 1948-ban kezdett tanítani az Isaszegi úton, az általános iskolában. 1979-ben ment nyugdíjba a Ráday Pál Gim-

náziumból. Az aszódi Petőfi Gimnáziumban 10 évig dolgozott, 1951-1960 között. Ma, 77 évesen lakásán okítja tanítványait, elsősorban matematikára és fizikára. Régen azonban tanított még latint, németet és tornát is.

"A pedagógus - szerintem - nem csak tanít, hanem embert formál." - foglalja össze Ildikó néni munkássága

lényegét. Majd hozzá teszi: "Tanítani úgy kell, hogy a gyerek legyen a központban. A mai iskola sajnos nem gyerek-központú, és a gyermekeket nem hagyják gondolkodni." Megfontolt szavaiból a több mint fél évszázad tapasztalata, aggodása, féltő szeretete egyszerre csendül. Persze a reális önirónia sem hiányzik a visszatekintő mondatokból: "Mellébeszélős tanár voltam, nem csak a matematikáról beszéltem a gyerekeknek az óráimon. Mondtam is nekik: »Nem azért mondom, mert azt hiszem, hogy megfogadják, hanem azért, hogy ne mondassák, hogy még nem hallották senkitől.«" Vajon hány hajdani kisdiaáknak jutnak mégis eszébe szavai?

Nikodém Zsigmond (Zsiga bácsi)

Azt, hogy pedagógus lehettem, drága nagymamám áldozatvállalásának köszönhetem, aki a létminimum alatti nyugdíjából vállalta továbbtanulásomat. Először másodikos gimnazista koromban határoztam el, hogy tanár szeretnék lenni. Dr. Reuss Pál tanár úr személyiségének hatalmas varázsereje készítetett erre a pályára. Az aszódi Petőfi Sándor Gimnáziumban

érettségiztem, s az ELTE tanári szakán szereztem diplomát 1957-ben.

Pécelen Szász Mária néni nyugdíjazása miatt megüresedett egy tanári állás, melyet megpályáztam és szerencsésen meg is nyertem. Az egész életemet a Kossuth téri általános iskolában töltöttem, Lehoczky Endre igazgatóm emberséges irányítása alatt. Helyettese kezdő éveimben Monori Sándor volt, aki szintén elkápráztatott tudásával, tehetségével, emberségével. Olyan óriások voltak kollégáim, mint Dr. Dévényi Pál, Cserey Gyula, Kier Károly, Juhászné Ilonka, Kovácsné Gizike, Alizka...

Igazgatóm irányítása alatt az iskola magas színvonalú tudást nyújtott a tanulóknak, emberséges szigor mellett. Büszke vagyok arra, hogy ebben az iskolában taníthattam 38 éven át. Nagyon sok tanulmányi versenyben értünk el helyezést, híresek voltak Tar Miklós tanár úr országjáró túrái. Annyit Magyarországról senki sem tud, mint ő.

Ifjú tanár koromban beálltam a srácok focicsapaptába, így esett meg, hogy Hámori Imre tanár úrral, aki akkor még hetedikes srác volt, megnyertük az iskola fejlődő bajnokságát. A fiúk között akkor olyan fejlődő-fenomenok voltak, mint Besnyő Anti, Bellágh Gyurka, így a teljesítményünk glóriás fényt kapott. Vittem a gyerekeket az akkor vasárnap délelőtti operaelőadásokra, így abban a nagy élményben részesülünk, hogy Svéd Sándort hallhattuk a Toscaban. A gyerekek először mérgelődtek, hogy nem moziba vittem őket, de az előadás után mindenki azt szípogetta, de jó hogy nem moziba

mentünk. A pedagógus sakkversenyekről rengeteg oklevelet hoztam el, zömükben első helyezéssről szólót. Mind megvan, egy esetleges kiállítás alapanyagaként. Csak zárójelben: tablólképeim is vannak.

Első tanítványaim már 50-60 év között járnak, és még mindig nyakamba borul nem is egy, nem is kettő, ha találkozunk.

Bizony, jó volna, ha nagy egyéniségeinkről életrajzi sorozat indulna.

Kívánom, hogy a mai tanárok és diákok között is teremjenek óriások!

Aliz néni diákjaival

dr. Papp Sándorné (Alíz néni)

A megtisztelő kérésnek, hogy írjak iskolai munkámról, nagyon örültem. Hozzákezdve láttam meg a nehézségeket. Hiszen 42 év élményeiről, az én boldogságos életemről napokig tudnék beszélni. Mert a tanítás nekem az volt! Az iskola nem munkahely, hanem minden nap egy új csoda! Hogy napról-napra kinyílt valami! Úgyesdedek, okosodtak az én elsős tündérkéim. Együtt örültünk az írás, olvasás, számolás egyre gyarapodó sikerének. Hogy ők is mesélnek, szépen beszélnek, énekelnek. Boldog volt a kis életük. Előtte pedig Mécs László szavai: „... vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld...”

Pinczés Jenőné (Margit néni)

Pécelen születtem 1927-ben. Szüleim, főleg édesanyám akaratából lettem tanítónő, mert nagyon szerettem a nálam kisebb gyerekekkel foglalkozni. 1946-ban szereztem népiskolai tanítói oklevelet a budapesti Salvator Intézet r.k. Tanítónőképző Intézetben. Hivatásomat gyakorolni 1958-ban kezdtem, mert négy gyermeket neveltem. Főleg első és második osztályosokat tanítottam. 1982-ben mentem nyugdíjba. Munkám során sokat segítettem a kisgyermek közösségbe való beilleszkedésében és képességük fejlesztésében. Meghallgattam problémájukat. A szülőkkel jó kapcsolatot alakítottam ki. Nyugdíjazásom után még kilenc évig napközis nevelőként dolgoztam. Szerettem szabadidőmben mesélni, és nézni a gyermekek arcát, ahogy együtt éltek a mese szereplőivel. Már az unokáim is felnőttek, elszálltak az évek, de sokat gondolok az eltöltött iskolai évekre.

Pócsik József
(Jócsi bácsi)

Azért lettem pedagógus, mert úgy éreztem ott a helyem. Adottságaim, majd egyre inkább meggyőződésem is abba az irányba vezetett, hogy mások életútját is egyengessem. Erre pedig a pedagógus pálya adja a legtöbb lehetőséget. Későbbi meggyőződésem az alábbi idézetben foglalható össze:

„Senki sem csak a saját életét éli. Minden sorsba bele van forrasztva másoké – kioldhatatlanul.” (Ancsl Éva)

És ez igaz a közvetlen hozzátartozók mellett a tágabb közösség vonatkozásában is.

1958 szeptemberétől szülőfalumban, Kunágótán tanítottam egy 12 osztályos (általános és mezőgazdasági szakközépiskola) iskolában. Majd a Művelődésügyi Minisztérium Országos Gyermekegészségügyi Felügyeletén dolgoztam, ahol feladatomból a megyei tanácsok művelődési osztályának és a minisztérium gyermekegészségügyi munkájának koordinálása.

1977. szeptember 1-től a péceli Szemere Pál Általános Iskolában tanítottam. Néhány évig fő hivatású testnevelőként, majd nyugdíjazásomig magyar-történelem szakos tanárként dolgoztam.

Több évtizedes tapasztalatom alapján a jövő pedagógusainak ajánlom, mindig legyenek tudatában annak, hogy: az embernevelés csodatevő munka, ha a szaktudása mellé a szívet is adja az, aki műveli.

Ili néni munkatársai körében

Pócsik Józsefné (Pannika néni)

Ha azt a kérdést teszik föl nekem, hogy miért lettem pedagógus, nagyon kézenfekvő a válaszom. Második-harmadik osztályos koromban nagyon megszerettem akkori tanító nénimet, aki gyakran bízott meg sajátos feladatokkal (pl. tojásvásárlás, tejhordás stb.). Ezeket mindig szívesen teljesítettem. Egy ilyen feladat végrehajtása alkalmával esni kezdett az eső. Ekkor kedvenc tanító nénim szép esernyőjére gondolva úgy határozott, hogy én is tanítónő leszek, és veszek magamnak három esernyőt: egyet templomba, egyet hétköznapra, egyet pedig nagy ünnepekre. Hiszen akkor - gondoltam én - annyi pénzem lesz, hogy ezt is megengedhetem ma-

gannak. Az első elképzelés valóra vált: 1954-ben tanítónőként kezdtem dolgozni. Mindezt a mai napig megszakítás nélkül teszem.

Sajnos ennek ellenére három esernyőre soha nem jutott. Három – hála Istennek – gyermekből adatott meg. Teljesen komolyra fordítva a szót, 1954-től 1968-ig szülőfalumban (Kunágótán) tanítottam. 1968-ban férjem áthelyezésekor Pécelre költöztünk. Néhány hónap isaszegi kitérővel 1969-től a péceli Szemere Pál Általános Iskolában dolgozom, 1990-től, nyugdíjazásom óta a mai napig napközis nevelőként. Így lettem Pécelen most már két generáció „Panni néje”.

Szántó Ferencné
(Luca mama)

A családomban édesanyám és a nagynénim is pedagógusok voltak. A lányaim, a vejem és a lányunokáim szintén pedagógusok. Én soha nem akartam tanító lenni, sokat sírtam is emiatt. Egyetemre szerettem volna menni. Édesapám csak azzal a feltétellel egyezett bele, ha elvégzem előbb a Tanítóképzőt. 1943-ban el is végeztem. A háború és édesapám halála miatt egyetemre már nem járhattam, elkezdtem tanítani. És a tanítás az életemmé vált. 70 évesen hagytam abba.

Magamban kikötöttem, hogy első osztályosokat sohasem fogok vállalni. Mégis 50 éven keresztül tanítottam elsősöket. Az első osztályom 119 első osztályos fiúból állt.

A líceumban sokat sírtam, nehezen viseltem, hogy mindent csengetésre kellett tennem. Ezért nem is vállaltam napközis osztályt, mert a saját tapasztalataim alapján sajnáltam őket. Nyugdíjas tanítónőként mégis napközis lettem. Az iskola második otthonommá vált. Arra törekedtem, hogy a tanítványaim is így érezzék. Nagy szeretettel emlékszem kollégáimra is. Mindenkit szerettem és szeretek ma is. Nekem a pályám annyi gyönyörűséget adott!

Szűcs Istvánné
(Julika néni)

„Mátra alján...”,
Dorogházán születtem.
Szerencsének tartom,
hogy gyermekként három
generációs családban éltem.
Felmenőim földművesek
voltak. Keményen dolgoztak.
Természetes módon nőtem
bele a feladatokba. Korán
megtanultam, kötelességeimnek
eleget kell tenni. Nem terheltek
túl, életre neveltek,
szeretettel.

Általános iskolásként imádtam az iskolát. Tanítóimat tiszteltem, szerettem. Olyanok voltak, mint Váci Mihály: Jegynye – fényben c. versében írja:

„...a tanító,
ki fénybe tör, ragyogó hit a lombja,
irány azoknak, jel és biztató,
kik jönnek barázdákban botladozva.”

Ez döntő volt pályaválasztásomban. 1956-ban érettségiztem. Felejthetetlen év! 1957-ben férjhez mentem. 1959-től szülőfalumban tanítottam. Körzeti iskolánkban 1-3. vagy 2-4. összevont osztályokat oktattam.

1960-ban, '62-ben megszülettek fiaim. Így lettünk igazi család. 1975-ben a férjem munkakörében beállt változás miatt költöztünk Pécelre. A tantestület tagjai szeretettel, segítőkészen fogadtak. Nagyon jó, egymást támogató munka folyt.

Tanítványaim sok-sok sikerélményt, örömet szereztek nekem az elmúlt 43 év alatt. Örömteli pillanatokot szerez egy-egy találkozás volt tanítványaimmal, mert becsületes, munkájukat jól végző felnőttekké váltak. Más pályát most sem választanék, ma is örömteli várakozással indulok az iskolába.

Virágh Rózsa

Budapesten születtem, de Pécelen nevelkedtem. Szüleim minisztériumi tisztviselők voltak.

1926-ban költöztünk a jelenlegi lakóházunkba. Édesanyánk három gyermekét maga akarta nevelni, karrierjét és jövőbeli nyugdíját feladva búcsút mondott a minisztériumnak. Nagy szeretettel, de szigorúan neveltek, mindig elsőnek kellett lenni a kötelességnek. Amire szükségünk volt, azt megkaptuk, de különleges kívánságunk nem lehetett. Szerényen éltünk. Már gyermekkoromban tanítónőnek készültem. Szorgalmasan tanultam, hogy felvegyenek a budapesti Damjanich utcai Állami Tanítóképzőbe. Csak jeles bizonyítvánnyal és ajánlással lehetett bejutni. 1941-től 1946-ig vonattal utaztam be minden nap sok péceli tanuló társammal együtt, akik különböző középiskolákba és egyetemre jártak. A legnehezebb időkben, a II. világháború alatt folytattam tanulmányaimat.

Végre 1946. július 15-én kezembe vehettem a tanítói oklevelet. Nagy hálával gondolok a kibocsátó iskolámra, ahol felkészítettek rá, hogy a mi munkánk szent hivatás, önmagunkat elégető szolgálat. Meggazdagodni nem fogunk, a tanítók a nemzet napzamosai.

A péceli Református Általános Iskolába adtam be pályázatomat, a presbitérium megválasztott 1946. szeptember elsejével. Soha nem felejttem el az első tanítványaimat, 55 izgó-mozgó kis másodikos fiút és leányt.

Őket kellett megtanítanom szépen írni, helyesen és hangsúlyosan olvasni, jól számolni. Testi és lelki tisztaságra, rendre, fegyelmre, pontosságra, a felnőttek és egymás tiszteletére, hazaszeretetre és minden munka megbecsülésére nevelnem. Tanítói pályám fő elve volt, hogy ne csak tanítsunk, hanem neveljünk is. Az 55 kis másodikost követte még 35, főként negyedik osztályos, a már államosított iskolában.

36 évig tanítottam Pécelen, ez alatt az idő alatt kb. 1600 gyermeket. Főként nagy létszámú fiúosztályokat. Az első tanítványaim 63 évesek, a legutolsók 30. Szigorúan, de szeretettel neveltem a gyermekeimet. Sokat adtam, de sokat is kaptam: vissza tőlük. Igényesen követeltem, hogy majd megállják a helyüket a felsőbb iskolákban és később az életben. Több orvos, pedagógus, mérnök, vezető beosztású tisztviselő, jó szakember vált belőlük. Sikereik megalapozásához egy-egy téglával én is hozzájárultam. Az első tanítványaim meghívtak az 50 éves találkozásunkra 1998-ban. Sajnos az egyik főszervezőt, Strammer Robit azóta hazahívta a Jóisten. Nehéz beletörödni számos volt tanítványom elvesztésébe. Hosszú pályafutásom alatt sok változást éltünk meg. Iskolánk igazgatóinak bölcsesége, embersége tette elviselhetővé a sokszor kegyetlen éveket. Nem hagyhatom ki jó kollégáimat. Mintha egyik családból a másikba kerültem volna. Úgy éltünk, mint jó testvérek, egymást segítve, biztatva több évtizeden át. Szívvel kívánom, hogy a jelen és jövő pedagógusainak is ilyen sok szép emléket adjon majd munkájuk, ez a szent hivatás.

Zalatnay Ernőné (Edit néni)

Nehéz feladatra vállalkozom, amikor ily magas életkorban tömören össze kell foglalnom mindazt, ami életem során formálta, alakította sorsomat. Szüleim az első világháború befejeződése után kötöttek házasságot, s életük Pécelen igen nehéz körülmények között kezdődött. Egyetlen gyerekként élveztem szerető gondoskodásukat. Az elemi és polgári iskolák elvégzése után sikere-

sen tudtam felvételi vizsgát tenni a Cinkotai Állami Tanítóképző Intézetben. Öt évi kemény munka után még egy próbatétel várt rám. Orgonista kántori képzésben is részt vettem, de képesítő vizsgát csak a Kecskeméti Református Tanítóképző Intézetben lehetett tenni. Idegen környezetben, ismeretlen tanár előtt, izguló társak között, gyötrő lámpaláz közepette sikerült. Ezek után 1942. szeptember 1-től a Péceli Református Népiskola kántortanítója lettem.

Az eddig elmondottak csak a hivatásomnak tartott további munkámhoz vezető utamat, körülményeimét vázolták, de nem tartalmazták a közben zajló súlyos, országunkat gyötrő eseményeket, melyeket mindannyian átélünk. S nekünk, szülőknek és pedagógusoknak tartanunk kellett a lelket a mindezek hatását érzékelő tanítványainkban. Az iskolák államosítása után a Kossuth téri iskolában az ének és karénektanítás lett a feladat. Évről évre minden énekversenyen szerepeltünk nagy kórusok bemutatóján és a kamarakórusok rendezvényein. A szép eredmények láttán a járási tanács felszólított, hogy ének-zene szakra jelentkezsem a Pedagógiai Főiskolán. Igen nehéz három év után megszereztem a tanári képesítést ének-zene szakon.

Tanári munkám a Kossuth téri iskolához kötött, de 10 évig a Ráday Pál Gimnázium ének- és karénektanítását is el kellett látnom. Az énekesekkel igen jó volt itt is a kapcsolat. Eredményesek voltak a szerepléseink.

38 évi szolgálat után 1980-ban mentem nyugdíjba. Most, amikor nagy vonásokban rögzítettem a pályámat és az életemet motiváló eseményeket látom, hogy szüleimnek, férjemnek, lányaim családjának, kollégáimnak, tanítóimnak, tanárainak s tanítványaimnak nagy hálával tartozom, mert egész életemet megelégedetté és boldoggá tették. Nagy-nagy szeretettel köszönöm!

Határtalan gondolatok

AZ ESE Híradó 2000 szeptemberi számában dr. Elizabeth de Alemany, az Osteuropa Hilfe Alapítvány Európa hírű segítő szervezőjét mutattuk be. Elizabeth de Alemany magyar. A Vajdaságban Magyar-csernyén született. 1962 óta él Bottropban, Németországban. Magyarországon és Kelet-Európa más országaiban ismerik áldásos, önzetlen segítő tevékenységét, óriási szervezőmunkáját. A napokban választották meg a Csilla von Boeselager Stiftung Osteuropa-Hilfe elnökhelyettesének.

Az ESE Híradó szeptember-októberi számai ugyan kelendők voltak Németországban, Magyarországon Bajától-Székesfehérvárig és természetesen Jugoszláviában, Magyar-csernyén. A címlapfotó alapján (Hidvéghy Margit munkája) olajfestményt készítettek ajándékba Erzsébetnek, és százszámra készültek újságunkból fénymásolatok.

Így jutott el Stankovics Viktorhoz, egy magyar-csernyei, magyarul álmodó, költői messiás lelkületű fiatalemberhez. Elküldte verseit az ESE Híradónak. Bemutakozó leveléből megtudtuk, hogy készíti karikatúrákat, valamint ír verseket, novellákat. Készül a regénye is, ami „egy igaz történet lesz az 1991-es horvátországi háborúról”, melyet mint vajdasági kis-katona élt át.

Alázattal közöljük Stankovics Viktor három versét lapunk irodalmi rovatában. A hazánktól több mint nyolcvan éve leszakított kis világban a történelem sebei gyógyultan is fájdalmas, szomorú életérzéseket örökítenek nemzedékről nemzedékre. Egy 28 éves magyar-csernyei fiatal költő szavai fájdalomban gyógyítanak, és reményben, hogy valahol meghallják őket. (Stankovics Viktor INA 136-134, 23218 Nova Crnja, Jugoszlávia)

Stankovics Viktor: Ki vagyok?

*Király vagyok, kinek nincs országa
Nemes vagyok, kinek nincs szolgája
Tömeg vagyok, kinek nincs társa
Madár vagyok, kinek nincsen szárnya.*

*Minden vagyok, mégis senki
Álom lennék, mégis valóság
Könny vagyok, mégis víz
Öröm lennék, jaj de bánatos.*

*Vágy vagyok, oly régóta várok
Félelem vagyok, mégis bátor
Szerelmes vagyok, s örültem szeretek
Vágyom, hogy ez örökre így legyen!*

Talán ott létezik...

*Suttogó, hazajáró lelkek
Gyakran eszembe jutnak
Naplementekor, félhomályban
Ó, miért nem láthatom őket?*

*Tudom, egyszer én is az leszek
És megláthatom a láthatatlant
Hallhatom a némaságot
Megérthetem az érthetlent.*

Gyöngyváros

*Távoli fények ragyogása
Csillagoknak csillogása
Ott, hol a sötét is világos
Ott, hol a ferde is arányos.*

*Távoli álmok valósága
Messzi vágyak közelsége
Mindenségnek a végtelensége
Szeretnek számtalan érzeke.*

*Ott, hol a sötét is világos
Ott, hol a fénytelen is ragyog
Valahol, nagyon messze távol
Ott az otthonom, ott van a gyöngyváros.*

*Egyszerre leszek víz és tűz
Virágszirmom és napsugár
Kavics és csörgedező patak
Naplemente és hajnalhasadás.*

*Nem tudom, még ez milyen lehet
De biztosan jobb, szebb és több
Mint e romlott emberi élet, talán
Ott létezik, igazán a szeretet és élet.*

KIRÁLY CSABA LISZT-ESTJE A PÉCELI ZENEISKOLÁBAN

Sok szép délutánt, estét köszönhetünk mi, péceli zeneszeretők Király Csaba zongora- és orgonaművésznek. Nemcsak a zenei élményekért szépek ezek a hangversenyek, mert avatott kezű, sokoldalú művészt hallgathattunk ahányszor eljött, hanem azért is, mert örömmel és szeretettel jön, ha éppen ideje engedi. De nemcsak hívásra jön. Jön azért is, hogy egy-egy készülő műsorát nálunk „főpróbaként” bemutassa, s ez nekünk, Pécel zenebarátainak nagy megtiszteltetés és öröm.

Most is, május 12-én este 6 órakor itt adott Liszt-hangversenyt Király Csaba, aki nagy tervet kezd megvalósítani: szeretné – körülbelül 10 év alatt, mintegy 80 előadáson – eljátszani Liszt valamennyi zongoraművét. Tervei szerint a budapesti Zeneakadémián, a kis- és nagyteremben, valamint a Régi Zeneakadémia hangversenytermében lennének fellépései, ahol maga Liszt is tanított, ahol az emlékmúzeuma van, és ahol a Liszt Ferenc Társaság is működik. S e sorozat előadásaira úgy készül, hogy mindegyiket – ha csak lehet – előbb Pécelen szeretné bemutatni. Adja Isten, hogy ez a terve valóra is váljon! S óh, boldog utódaink, akik még a 10. év előadásait is hallgathatják!

Nem tudom pontosan, hány zongoraműve lehet Liszt Ferencnek, hiszen a két nagy zongoraversenyén (Esz-dúr, A-moll) kívül ide számít a Haláltánc és a Magyar fantázia c. zenekarra és zongorára írott műve is. Ezeket általában ismerjük. S a rapszódiaik, a szimfóniák (Dante, Faust), a szimfónikus költemények (Les preludes, Mazeppa, Tasso) – hogy csak a legismertebbekre hivatkozzam –; ezeknek bizonyára megvan a zongoraátírata illetve -változata. S akkor még nem esett szó az eredetileg is zongorára írott művekről, az etüdökről, keringőkről, a Consolations-darabokról stb. Úgy számolom, hogy ha egy-egy hangversenyen csak 4 (nagyobb) mű vagy műfajcsokor szerepel, a 80 este akkor is kb. 300-320 darab eljátszását jelentheti. Óriási vállalkozás ez, még 10 évre tervezve is!

Ez a május este különösen érdekes volt a műsor megválasztás miatt. Az első részben először a Szózat és a Magyar Himnusz átdolgozása hangzott fel, kiemelve, majd bujtatgatva két nemzeti imánk fő motívumait. Végül a két motívumsor mintegy egymásra felelve idézte fel együtt a két művet. Ezután a Szent Erzsébet-legenda három zenekari részlete szólalt meg zongora-átíratban, majd utána egy Scherzo és induló.

A második műsor rész elején a művész két tételt játszott el a Krisztus-oratórium zenekari részleteiből: a három király bevonulá-

sát és a pásztorok énekét. Ezután a Csárdás macabre (Halál-csárdás) következett, amelynek egyik fő motívuma a korabeli ismert magyar dal, az „Ég a kunyhó, ropog a nád” első két sorának dallamára épül. A teljesebb kidolgozását majd a Haláltánc (Dance macabre) c. művében hallhatjuk. Végül négy elfelejtett keringő és egy másik Csárdás, a 2. számú következett.

Az előadás elsősorban sodró dinamikájával ragadott meg, de csodás pianókat és lágy éneklő dallamokat is élvezhettünk, különösképpen a második részben. Megkapó volt – mint mindig – az előadóművész póztalan egyszerűsége: ahogy a zongorához ült, már játszott is; nem volt tökéletes csendre váró szünet, de nem is kellett – maga a zene parancsolt csendet. Annál nagyobb volt a taps, majd egyre inkább vastaps, melyet a művész ugyanilyen egyszerű és őszinte szeretetet sugárzó arccal köszönt meg. A meghajlásai is póztalanul, önmagán túlra, az előadott műnek és a hálás közönségnek szóltak.

Köszönet és tisztelet illeti meg Rácz Anikót, zeneiskolánk orgonatanácsának talán legtehetségesebb tagját is, aki a kottalapozás nem könnyű, sok figyelmet, tapintatot igénylő feladatát végezte. Bizonyára ő is büszke arra, hogy egy idő óta már több hangversenyen is lapozhatott Király Csabának.

Ez a most ismertetett műsor június elején fog elhangzani a budapesti Zeneakadémián. Érdeklődve és örömmel várjuk Király Csabát ismét Pécelre, talán éppen a Liszt-sorozat második hangversenyműsorával. Reméljük, akkor a mostani 40-50 hallgatónál jóval többen leszünk.

Juhász Jenő

Vizsgaelőadás

A Bartók Béla Zeneiskola és Művészeti Iskola Táncművészeti Tanszakának és a péceli balettiskola növendékeinek közös vizsgaelőadását csodálhattuk meg 2001. május 13-án vasárnap Budapesten a Dózsa György Művelődési Házban. Delibes: Sylvia című darabját táncolták el óriási sikerrel.

Gratulálunk minden tanulónak és Száraz Lívia balettmesetermek a magas színvonalú, látványos előadásért!

A balettiskola szeptemberben újra indul a Szemere Pál Művelődési Házban, és szeretettel várja régi és új növendékeit.

Apróhirdetés

Gépjárművezetői állást keresek "B", "C", kategóriás jogosítvánnyal, belföldi áru fuvarozói és PAV III vizsgával Budapest és környékén. Telefon: 06-30/3177-114.

Külön bejártatú, bútorozott, szoba-konyhás albérletet keresek hosszú távra 2 felnőtt részére, fürdőszoba használattal. Telefon: 06-28-493-834 (egész nap).

Isaszeg és Pécel között lévő zártkertünket gondozásért bére adnánk. További felvilágosítást Takács Károlyné ad a 28/454719 telefonszámon és a takacsne@freemail.hu e-mail címen kaphatnak.

Az ESE felvételt hirdet:

1 fő

szakképzett **dísznövénytermesztő** részére, csoportvezetői megbízással.

Jelentkezés személyesen: Némethy Máriánál (Pécel, Pihenő u. 2. címen, telefon a 28/454-076 számon).

Fizetés: megegyezés szerint a Munka törvénykönyve alapján.

Előnyt jelent:

érettségi, gépkocsivezetői engedély.

A VÉDESE Kht. szőnyegboltja a piactérre költözött.

Az helyünkön (2119 Pécel, Baross u. 5.) várjuk kedves vásárlóinkat.

Hirdetés

Gyesen lévő kolléga helyettesítésére felső fokú végzettségű óvoda pedagógust keresünk. Jelentkezni a Nyitnikék Óvodában és a 28/452-123 telefonszámon lehet.

Kalendárium

Június - Nyárelő hó

Az év hatodik hónapja a nevét Juno római istennőről kapta. Juno Jupiter felesége volt, 300 évig tartott a jegyeségük. Juno védi az anyákat, a házasságot és a hűséget.

Jeles napok:

3-4. Pünkösd. Neve arra utal (pentekoszt=ötven), hogy Húsvét után ötven nappal következnek. A nyárkezdet ünnepe a különféle versenyek, sportjátékok győztesét rövid ideig uralkodó "pünkösd királynak" választják.

A kislányok ezen a napon tartják a pünkösdkirálynő-járását, a pünkösdölést. A legkisebb leányt pünkösd rózsával, zöld ágakkal díszítve királynőnek öltöztetik, és rózsaszirmot hullajtva házról házra járnak köszönteni.

8. Medárd napja. Ősi népi megfigyelés, ha Medárdkor esik, ezután 40 napig esős lesz az idő. Sokszor nem pontos ez a jóslat, azt is szokták mondani, hogy János napja előtt /VI.12./ kérjünk esőt, utána már kéretlenül is jön.

11. Barnabás. Sok helyen szénakaszálónap, de ekkor érdemes bizonyos gyógyfüveket is gyűjteni.

13. Antal. Páduai Szent Antal a szembetegek, a gyulladásban szenvedők oltalmazója. Baranyában e napon gyűjtják ősi módon a gyógyító erejű "Szent Antal tüzet".

14. Vida. A nyarat jelenti: a szántóföldi növények befejezték növekedésüket, és az érés időszaka következik. A rákok és a halak is már teljesen kifejlődtek.

24. Szent Iván, népiesen Virágos János napja a nyári napforduló ünnepe. Az év legrövidebb éjszakáját Európa nagy részén ősi rítusokkal ünneplik. Nálunk a fiatalok tűzugrását és szentiváni énekeit említhetjük. Sok helyen a tűzbe - gonoszűzés céljából - gyógyfüveket, gyümölcsöt dobznak. A tüzet átugorják, tüzes ágakat lóbálva énekelnek. Ezen a napon szakad meg a gabona gyökere, nemsokára kezdődhet az aratás. Ha a szentjánosbogarak erősen fénylenek, jó idő várható.

29. Péter, Pál. Kezdődik az aratás. Szent Péter a halászsok védőszentje, a nap előestéjén a halászsok rúdra kötött ponttyal végigjárják a falut, másnap a vízparton halpaprikással, túróscsuszával folytatódik az ünneplés. Ezen a napon van a legjobb íze az epernek, ezért ekkor tartják az eperszüretet.

HUNGÁRIA BIZTOSÍTÓ RT.

an Allianz csoport tagja

Tájékoztatjuk Önöket, hogy 2000. október 2-án a Hungária Biztosító Rt. Dél-budapesti Igazgatósága megnyitotta területi képviselői irodáját a

Pécel, Ráday tér 1.

szám alatti üzletházban (az ÁFESZ áruház épületében).

Teljes körű biztosítási szolgáltatással állunk a lakosság és a vállalkozások rendelkezésére.

Telefon/fax:

(28) 456-177

(20) 9-26-15-26

(20) 9-46-765

Nyitva tartás:

hétfő 9-16

kedd 9-16

szerda 9-18

csütörtök 9-16

péntek 9-14

szombat 9-12

Szolgáltatásaink:

Kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás

Lakásbiztosítás

Élet- és nyugdíjbiztosítás

Utasbiztosítás

Nemzetközi zöldkártya

Egyedi biztosítások

Kárbejelentés

Megszűelő bizalmukat előre is köszönjük.

Hungária Biztosító Rt.

Dél-budapesti Igazgatóság

Péceli Területi Képviselő

HALÁSZ ENDRE PLÉBÁNOS ÚR ÜZENETE A PÉCELI FIATALOKNAK		ÁRNYÉK ANGOLUL	LLAT	AR LÉGIPOSTA ALIGUSZTUS- BAN VANI	FELTÉVE	HOL ELŐRE HOL HÁTRA	BALGA HTVESE (CSONGOR ÉS TUNDE)	NŐLYÖK LURKO
		1.	MŰ MŰALKOTÁS		TONNÁS DARABI	KÖRÜL- BELÜL		S
ILLUMINÁLT	2.	SZÓMÁT OLTHATJA	PAPRIKA SZÁRMAZÁ- SÁRA UTÁ- LÓ NEVE	ELTÖMÖDÉS		LELKI	VETERÁN HORVÁT FO- CISTA (JOSF)	VÁROS A CETINA TOR- KOLATÁNÁL
			BÁTORFI ASZTALITE- NISZÉZŐDŐ					MÓDOR
KOROG A GYOMRA			ZORRO		A HELYE ASSZONY CI- MŰ SZÍNMI- SZERZŐJE (ELEK)			IGTAL RÖV
SZAVAN- NAFA			ÓRTARTÁ- LÓM MÉRÉS, REGIÉSEN		VAKOLAT DARABI			ÓKORI ATHÉNI BÍRSÁG
			KURUSZAMA ... JAPAN FILM- RENDEZŐ		HANGSZÓ- RÓ MÁRKA			AZ EZÜST VEGYJELE
NŐ NEV							SVÉD PÉNZ	SPORTÁG
RANGELZŐ ELŐTAG					ERŐSEN VER A SZIV		KÖZEP- ÁZSIAI NYELV	
		VILKONR MELLETTI KÖZSÉG		KRESELT FRAVÁSZ	ILYEN SZÁM IS VAN	TERMÉST BETAKARÍTÓ		A B Y
ERESZ		TENGERENYI		BSZONDÁS		DEGEN ELŐTAGI FŰL		
MINŐSÉGI ELLENŐR MAGUNK			FEJLEMETES HÁLÓ				RÁNTOTT LEVES	
			ÉTEL- DESZTŐ				BETŰ KEZTVE	
			ÓZÓN			MÉRTANI DOM		
			A SZÉN VEGYJELE			FÉLÉM		
FÉHÉR VÖZMADAR				ENGE- DÉLYEZ				

Rejtvény

A rejtvényt Nagy Kornél készítette. Májusi számunk megfejtése: „...a péceli kallódó gyerekeknek fel kell tudjunk valamit kínálni”.

Születésnapi publicisztika

12 éves az ESE

A mások gyereke hamar megnő. Az évek, az évtizedek egy pillanatnak tűnnek. Találkozáskor utána nézünk a nemrég csöppségnek. Csodálkozunk: mekkora. Hisz nemrég született! sóhajtunk, és mindenki megy a maga útján tovább.

Az ESE első életévében, 1989. karácsonyán majd 20 oldalas beszámolót írtam, annyi minden történt.

Az események naponta nemesedtek, mint a csecsemőknél. Persze csak az első tejfogakat számoljuk!

Valahogy így fejlődik egy szervezet is, fokról-fokra, fogról-fogra, elér egy nagyságrendet és működik.

Egy társaságban találkoztam nemrég Friderikusz Sándorral. Meséltem neki az ESE-ről, hátha felkeltem az

érdeklődését. Sikertült is, de rezignáltan nyilatkozott arról, hogy mi minden érdekli az embereket, az olvasókat

vagy a nézőket, és nem gondolja, hogy ez a történet leköti az emberek figyelmét. Egyszerű és mégis

magyarázatra szorul, mármint hogy miért kellett ezt létrehozni, miért illet, kinek az érdekét szolgálja.

Sztorikra éhesek az emberek, nem a magyarázatokra.

Vannak történeteim mondtam szerényen. És belekezdtem egybe.

Nem jó a befejezése, nem elég vidám, nem elég szomorú tette hozzá.

Pedig csak hétköznapi történeteim vannak szabadkoztam volna, de kedvesen búcsúzott.

Meg sem veregette a vállamat! hálálkodtam magamban, ahogy utána néztem.

És örültem, hogy valaki végre megértette a nincsmégvége történetet.

Némethy Mária

Jótekonyság és bel canto

Május 11-én Pitti Katalin operanékesnő immár hatodik alkalommal jött el Pécelre hangversenyt adni az idősök javára, az ESE szervezésében. Az évek óta tartó jó kap-csolat, a segíteni akarás mindig visszahozza hozzánk a művésznőt. Korábban a helyi zeneiskola adott otthont a rendezvénynek, ám a Ráday-kastély felgyorsult helyreállításának köszönhetően immár második alkalommal gyülekezhetett oda a helyi és máshonnan érkezett vendégek serege. Sajnálatos módon a kastély nagyterme is csak viszonylag kis számú közönséget tud befogadni. Nagyon hiányzik Pécelről egy néhány száz fős színház- vagy koncertterem, ahol nagyobb rendezvények is lebonyolíthatók lennének. („Akinak van füle a hallásra...”!!!) Azon a pénteken azonban nem erről beszélgettünk a koncert után. Az ESE kedves munkatársainak köszönhetően az állófogadás alkalmat adott az élmények, illetve a jelen és jövő feladatainak megemlézésére. Most az elsőről szeretnék írni.

A korábbi koncerteket mindig saját maga „tartotta kézben” Pitti Katalin művésznő. Mindig hozott valami újat: hol versekkel – amiket saját maga mondott el – tette változatossá az alkalmat, hol vidám, máskor „hagyományos” koncertet adott. Az idén zongorakísérője vállalkozott az est kalauzolására, aki közvetlen, szép magyar beszéddel, tartalmas bevezetővel vitt közel bennünket a szerzőkhöz és műveikhez. Ács János karmesterről annyit tudtunk meg, hogy 30 éve él Olaszországban, és

nagyszerűen zongorázik. (A hallottak alapján úgy gondolom, hogy operakarmester, mert érezhető volt az áriák alapos tudása, együtt rezdülése az énekesnővel.) „Bel canto” – szép ének – címmel CD felvétel készült az elmúlt időben a művésznővel, ennek az anyagával ismerkedhettünk most meg.

A téma: királynők áriái. Egyszerű külső eszközzel, minden áriához a megfelelő színű stólával segített bennünket a hangulatváltásban. Különleges, mély átérzéssel adta elő a kevésbé népszerű és ismert áriákat. A legszomorúbb Purcell-részlettől indultunk, de igazából nem engedett a mélységből: felhőtlen, könnyed művet most nem, csak drámai, feloldhatatlan kettősséget hordozó, néhol hihetetlen piano, máskor óriási forte hangzású műveket hallhattunk. Minden ária, az elsőtől az utolsó hangig „feszültségben” volt. Aki láthatta is, az vele szárnyalt, töprengett, félt, sirt, ha kellett. Visszafogott előadásmóddal éneklő, mégis rendkívül szuggesztív egyéniség Pitti Katalin, ami még hihetetlen közvetlenséggel és kedvességgel is párosul.

Köszönjük ezt a szép estét, és reméljük, még eljön hozzánk máskor is, amikor legalább egy művet magyarul énekel, még ha – mint hallottuk – sokkal nehezebb is ezen a nyelven a zenét átadni. Külön köszönet a bemutatóért, amitől még egyedibbé, különlegesebbé vált az est. Kicsit mindnyájan fontosnak éreztük magunkat, az akkor és ott először nekünk elhangzó Verdi: Ave Maria hallgatásakor.

Váradyné Egri Anna

Hidvéghi Margit fotói

Köszönet támogatóinknak és az est fő támogatójának, a Pécel és Vidéke Takarékszövetkezetnek. Köszönjük a Műemlékek Állami Gondnokságának, hogy a Ráday-kastélyban ünnepelhettünk.